

Vlaams
Parlement

stuk **1411** (2011-2012) – Nr. 3
ingediend op 10 februari 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

betreffende het economisch ondersteuningsbeleid

Verslag

namens de Commissie voor Economie,
Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie,
Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door de heer Johan Deckmyn

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden:

de heer Robrecht Bothuyne, mevrouw Martine Fournier, de heren Jan Laurys, Koen Van den Heuvel;
de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Chris Janssens;
de dames Patricia Ceysens, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de heer Matthias Diependaele, mevrouw Goedele Vermeiren;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Filip Watteeuw.

Plaatsvervangers:

de dames Sonja Claes, Kathleen Helsen, Griet Smaers, de heer Eric Van Rompuy;
de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Jan Penris;
de heer Filip Anthuenis, mevrouw Fientje Moerman;
mevrouw Kathleen Deckx, de heer Jurgen Vanlerberghe;
de dames Vera Celis, Lies Jans;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Elisabeth Meuleman.

Stukken in het dossier:

1411 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Amendement

INHOUD

I. Toelichting door de minister-president	4
II. Algemene bespreking	6
III. Artikelsgewijze bespreking	9
IV. Stemming	10

De Commissie voor Economie, Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie besprak het ontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid op haar vergaderingen van 19 januari en 2 februari 2012.

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER-PRESIDENT

Minister-president *Kris Peeters* zegt dat het ontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid in essentie verder gaat op de door het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid ingeslagen weg.

De ruimte van het economisch ondersteuningsbeleid wordt in grote mate bepaald door de Europese staatssteunregels. Het decreet van 2003 maakte derhalve de vertaalslag van de bestaande Europese regelgeving naar het Vlaamse niveau.

Verdere concretisering gebeurt in de vorm van verschillende uitvoeringsbesluiten. Zo worden de bepalingen van het decreet voor ecologiesteun concreet gestalte gegeven door het besluit van de Vlaamse Regering van 17 december 2010 tot toekenning van steun aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest.

De minister-president gaat in zijn toelichting vooral in op de drijfveren voor een nieuw decreet, omdat dit ook verklaart op welke vlakken dit ontwerp van decreet verschilt van het decreet van 31 januari 2003.

1. *Aanpassen aan het nieuwe EU-regelgevend kader*

Sedert 2003 werd het Europees regelgevend kader grondig gewijzigd. Zo werd bijvoorbeeld de Algemene Groepsvrijstellingsverordening van kracht, en werden er nieuwe versies goedgekeurd van de De-minimisverordening, van de richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming, evenals op het vlak van regionale steunmaatregelen en inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden. Het nieuwe decreet wil inspelen op deze recente evoluties. Deze bijsturing past tevens in het kader van de administratieve lastenverlaging en vereenvoudiging en verhoogt de transparantie van de regelgeving.

2. *Leesbaarheid*

Juridisch-technisch vormt het huidige ontwerp van decreet een nieuw decreet, dat het decreet van 31 januari 2003 vervangt. Inhoudelijk kan het ontwerp echter eerder beschouwd worden als een ontwerp van wijzigingsdecreet, waarbij diverse artikelen in overeenstemming worden gebracht met het gewijzigde Europese kader. Omwille van de duidelijkheid en de leesbaarheid van het decreet wordt ervoor geopteerd om te werken met een nieuw decreet.

3. *In de toekomst beter kunnen inspelen op versoepeling in het Europese staatssteunkader*

Het decreet van 31 januari 2003 verwijst naar een aantal Europese verordeningen, kaderregelingen, richtsnoeren en mededelingen die inhoudelijke criteria, definities, maximale steunpercentages, in aanmerking komende kosten enzovoort bevatten waarbinnen de bevoegde overheden steun kunnen verlenen. De Europese bepalingen staan hoger in de hiërarchie der rechtsnormen en hebben directe uitwerking.

Er is weliswaar voorzien dat ‘de latere wijzigingen’ van die Europese regelgeving in aanmerking worden genomen, maar daarmee kunnen niet alle mogelijkheden die het EU-kader biedt, worden opgevangen. Het is evident dat wanneer de Europese regelgeving strenger wordt, dit automatisch met zich meebrengt dat ook de Vlaamse regelgeving die

strengere bepalingen dient na te leven. Anderzijds is het Europese staatssteunkader de laatste jaren op enkele punten versoepeld teneinde de lidstaten in staat te stellen nog meer te focussen op steun voor horizontale doelstellingen, zoals bijvoorbeeld opleiding of ecologie-investeringen.

Het decreet van 31 januari 2003 bevat per categorie van steun een maximaal steunpercentage, zoals dat destijds bij de opstelling van het decreet van toepassing was. Maar voor enkele van die categorieën, zoals ecologie-investeringen en opleidingssteun, heeft de Europese Commissie sedertdien een hogere steunintensiteit aanvaard in de latere verordeningen.

Aangezien steun een gunst is en geen recht, is een overheid niet verplicht om de maximaal toelaatbare steun te verlenen. De opname van absolute of percentuele steunbedragen of percentages zou theoretisch dan ook als een bewuste keuze van de wetgever kunnen worden gezien om lagere steun te verlenen dan mogelijk is volgens de Europese staatssteunregels.

Het gaat hier om een ongewild neveneffect. Het was enkel de bedoeling om de maximale grenzen van het Europese kader zo nauwgezet mogelijk weer te geven, waardoor de Vlaamse overheid haar beleid optimaal en ten volle kan ontwikkelen. Bij de opstelling van het decreet van 31 januari 2003 leefde de indruk dat de Europese staatssteunregels enkel strenger zouden worden. De realiteit heeft aangetoond dat dit op een aantal punten zeker het geval is, maar dat er eveneens voor bepaalde aspecten een versoepeling is opgetreden.

De Vlaamse overheid kan binnen het kader van het huidige decreet van 31 januari 2003 dus geen gebruikmaken van alle mogelijkheden inzake economisch ondersteuningsbeleid die de Europese staatssteunregels in theorie toelaten.

In tijden van economische crisis is het aangewezen dat de steunverlenende overheden gebruik kunnen maken van alle Europees toelaatbare vormen van staatssteun, teneinde de concurrentiepositie ten aanzien van andere regio's en landen te behouden. Het nieuwe decreet zal dan ook rekening houden met het gewijzigde Europese kader en opnieuw het maximaal toelaatbare Europese kader weergeven.

Om dezelfde problemen in de toekomst te vermijden, wordt in het ontwerp van decreet niet langer gewerkt met expliciet opgenomen steunpercentages, maar wordt telkens verwezen naar het toepasselijke artikel van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening waarin dat percentage wordt vermeld. Op die manier worden toekomstige wijzigingen van het Europese kader automatisch mee van toepassing in de Vlaamse regelgeving en is er niet telkens een 'reparatie' of aanpassing nodig, wat de duurzaamheid van de regelgeving ten goede zal komen.

Wat de tekst van de ontwerp van decreet betreft zijn de aanpassingen beperkt. Hij is grotendeels identiek aan de tekst van het decreet van 31 januari 2003.

Het ontwerp omvat 41 artikelen, gegroepeerd in 15 hoofdstukken. De meeste van deze hoofdstukken handelen over concrete steunmaatregelen:

- hoofdstuk 2: investeringssteun;
- hoofdstuk 3: steun voor ecologie-investeringen;
- hoofdstuk 4: steun voor extern advies, studies en deelneming aan beurzen;
- hoofdstuk 5: opleidingssteun;
- hoofdstuk 6: steun voor het bevorderen van ondernemerschap;
- hoofdstuk 7: steun voor bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen;
- hoofdstuk 8: de ondersteuning van de sanering van terreinen en gebouwen;
- hoofdstuk 9: de verwerving van gronden en gebouwen;
- hoofdstuk 10: steun bij rampen of een crisis;

hoofdstuk 11: de reddings- en herstructureringssteun;
hoofdstuk 12: de de-minimissteun.

Vele artikelen zijn onveranderd gebleven en andere zijn slechts licht geherformuleerd gelet op de gewijzigde terminologie van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. De artikelen waarin een numeriek maximaal steunpercentage was opgenomen, zijn aangepast door het opnemen van een verwijzing naar het van toepassing zijnde artikel van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening waarin dat steunpercentage wordt vermeld.

Het ontwerp van decreet vormt op zich ook geen directe rechtsgrond voor steun. De Vlaamse Regering dient nog steeds een beslissing te nemen omtrent de modaliteiten waarbinnen steun zal worden toegekend. Ook in het huidige regelgevende kader inzake het economisch ondersteuningsbeleid wordt zelden of nooit de maximaal toelaatbare steun vastgesteld, dit zowel om beleidsmatige, politieke als budgettaire redenen.

Maar het is wel aangewezen dat de Vlaamse Regering theoretisch over alle mogelijkheden kan beschikken om snel steun te verlenen indien dat wenselijk zou zijn. Dat geldt des te meer in een hoog concurrentiële omgeving waarbij buitenlandse investeerders de potentiële vestigingsplaatsen van hun investering tegen elkaar afwegen en het geven van subsidies een bepalende factor kan zijn.

Als de wil bestaat om een voor Vlaanderen potentieel zeer belangrijk dossier maximaal te ondersteunen, dan moet daarover vaak snel kunnen worden beslist. Als op dat moment nog een decreetwijziging moet doorgevoerd worden, zal de potentiële investeerder wellicht geneigd zijn elders te investeren waar hij vlugger zekerheid krijgt over het al dan niet verschaffen van subsidies.

Het is met andere woorden aangewezen om een maximaal 'level playing field' in stand te houden ten aanzien van de concurrerende regio's en de Vlaamse overheid dezelfde maximale grenzen toe te staan die in de hele Europese Unie gelden voor steunverlenende overheden. Dit ontwerp van decreet wil daartoe bijdragen.

II. ALGEMENE BESPREKING

De heer *Johan Deckmyn* zegt dat zijn fractie er geen probleem mee heeft dat er een uniforme rechtsgrond wordt gecreëerd voor de talrijke Vlaamse subsidiemaatregelen voor bedrijven. Dit decreet is een voortzetting van het bestaande decreet, waarbij rekening wordt gehouden met hetgeen er op het Europese niveau is beslist in verband met overheidssteun aan ondernemingen. Dit decreet moet volgens de spreker de basis vormen voor het stimuleren van het ondernemerschap in Vlaanderen. Men moet echter beducht zijn voor het oneigenlijke gebruik van de steunmaatregelen. In heel wat decreten wordt er aandacht besteed aan de redenen waarom en de wijze waarop de overheid steun kan terugvorderen. In dit ontwerp van decreet wordt dat slechts op een zeer algemene manier behandeld, volgens de heer Deckmyn. Dat hiervoor duidelijke regels moeten zijn, wordt bewezen door de recente massale ontslagen bij staaldraadproducent Bekaert, die de afgelopen jaren heel wat ondernemingssteun heeft ontvangen. De fractie van de spreker heeft in het verleden al meermaals gesteld dat het delokaliseren van ondernemingen het ondersteuningsbeleid van de Vlaamse Regering onderuit haalt. In hoeverre kan Vlaanderen voldoende garanties krijgen voor de goede besteding van de subsidies en in hoeverre kan men die subsidies geheel of gedeeltelijk terugvorderen? De spreker stelt dat de SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen) erop aandringt van nabij betrokken te worden bij de voorbereiding van de uitvoeringsbesluiten die dit kaderdecreet zullen operationaliseren. De heer Deckmyn sluit zich daar volledig bij aan.

De heer *Bart Van Malderen* zegt dat het een tragisch toeval is dat dit ontwerp van decreet wordt besproken op de dag dat Bekaert bekendmaakt op termijn één op vier van zijn

werknemers te zullen ontslaan. Vragen over overheidssteun die zijn fractie in het verleden heeft gesteld, worden door die gebeurtenis actueler dan ooit. Het is pijnlijk dat een bedrijf dat 17 miljoen euro aan steun heeft gekregen, toch overgaat tot massale ontslagen. De Vlaamse Regering moet zeker onderzoeken hoe minstens een deel van die overheidssteun kan worden teruggevorderd.

Het gaat hier om een kaderdecreet met een veelvoud aan maatregelen die worden gegroepeerd en aangepast aan de Europese regelgeving ter zake. Volgens de spreker moet dit nieuwe decreet niet alleen de Vlaamse regelgeving aanpassen aan hetgeen Europa oplegt, ook moet van de gelegenheid gebruik worden gemaakt om de Vlaamse overheidssteun aan bedrijven efficiënter en performanter te maken.

Dat het een kaderdecreet is, wordt duidelijk in de diverse bepalingen, waarin het woord 'kan' wordt gebruikt. Het zal dan ook met de uitvoeringsbesluiten pas echt duidelijk worden hoe de overheidssteun verder zal verlopen. De fractie van de spreker wil voor die uitvoeringsbesluiten enkele criteria aanreiken. Effectieve controle op de juiste besteding van de subsidies is bijzonder belangrijk. In het decreet staan de termijnen van vijf jaar voor de grote bedrijven en drie jaar voor de kmo's die moeten worden gerespecteerd. Daarnaast is de link naar tewerkstelling bijzonder belangrijk.

Samen met de SERV stelt de heer Van Malderen vast dat er in dit ontwerp van decreet geen expliciete link wordt gelegd naar het nieuw industrieel beleid. Hij veronderstelt dat dat wel zal gebeuren bij het uitwerken van de uitvoeringsbesluiten.

Ten slotte zegt de spreker uit te kijken naar de aangekondigde evaluatie van een aantal maatregelen, in het bijzonder van de strategische opleidings- en investeringssteun.

De heer *Filip Watteuw* merkt op dat dit ontwerp van kaderdecreet een verregaande delegatie van bevoegdheden aan de Vlaamse Regering bevat. Hoe zullen het Vlaams Parlement en de adviesraden worden betrokken bij het verder uittekenen van het beleid door de Vlaamse Regering? Het is volgens de spreker duidelijk dat de adviesraden daar vragende partij voor zijn. Zo schuift de Minaraad (Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen) een aantal duidelijke criteria naar voor, onder andere over de verduurzaming van bedrijfsprocessen, die zouden moeten worden opgenomen in het ondersteuningsbeleid, waarvan de Minaraad zegt dat ze eigenlijk al zouden moeten worden opgenomen in het decreet zelf. Dit moet zeker het geval zijn als het gaat om ecologie-investeringen.

De heer *Robrecht Bothuyne* zegt dat dit kaderdecreet de mogelijkheid geeft om maximaal in te spelen op de limieten voor steun, die door de Europese regelgeving worden opgelegd. Deze spreker wijst ook op artikel 9 van het ontwerp, waarin de Vlaamse Regering de mogelijkheid krijgt steun te geven aan bedrijven die het voornemen hebben om in de toekomst een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest te vestigen. Dat is erg belangrijk om buitenlandse investeringen te kunnen aantrekken.

De heer Bothuyne gaat ervan uit dat de uitvoeringsbesluiten in het kader van het nieuw industrieel beleid zullen passen.

Hij zegt dat het debat over de eventuele terugvordering van overheidsteun terecht moet worden gevoerd, maar hij pleit wel voor nuance in dat debat. Veel steun voor onderzoek en ontwikkeling heeft slechts uitwerking op de langere termijn. Dergelijke steun terugschroeven na een beslissing van een bedrijf om personeel te ontslaan, zou er kunnen toe leiden dat er ook op die langere termijn geen nieuwe jobcreatie zou zijn.

De heer *Matthias Diependaele* sluit zich aan bij deze opmerking. Hij stelt dat men binnen het huidige investeringsklimaat in Vlaanderen erg voorzichtig moet zijn met de mogelijkheid om overheidssteun terug te vorderen. Terugvordering is enkel mogelijk als er door

het bedrijf dat de steun heeft gekregen vooraf vastgelegde criteria of voorwaarden niet werden nageleefd. Het gaat daarbij om een contract tussen het bedrijf en de overheid, en de contractanten zijn daardoor gebonden om de contractuele verplichtingen uit te voeren. Wat het concrete geval van Bekaert betreft, moet dus worden nagegaan in hoeverre het bedrijf zijn verplichtingen niet is nagekomen. Zomaar stellen dat alle overheidssteun moet worden teruggevorderd is volgens de heer Diependaele niet correct. Voor een gezond investeringsklimaat mag ook de overheid geen contractbreuk plegen.

De heer *Bart Van Malderen* zegt dat hij het met die visie eens is, maar er moet wel worden bekeken of de voorwaarden die de overheid aan de steun verbindt wel specifiek genoeg omschreven zijn.

De heer *Matthias Diependaele* repliceert dat het sterk verstrengen van de voorwaarden voor steun een omgekeerd effect kan hebben. Die steun moet bedrijven over de streep trekken om in Vlaanderen te investeren. Te strenge voorwaarden zouden dat sterk bemoeilijken.

Minister-president *Kris Peeters* pleit voor een genuanceerde en voorzichtige aanpak, als het gaat om het eventueel terugvorderen van overheidssteun. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een bedrijf dat reageert op een ongunstige economische situatie, zoals in het geval van Bekaert met het instorten van de markt van zonnepanelen, daarnaast ook nog veel tewerkstelling in stand houdt. Er moet ook nagekeken worden of aan de steun een inspanningsverbintenis of een resultaatverbintenis gekoppeld is en of aan die resultaatverbintenis ook werkgelegenheidsvoorwaarden zijn verbonden. Wanneer het om innovatiesteun gaat, is het niet altijd mogelijk om daar harde werkgelegenheidsvoorwaarden aan te koppelen, stelt de minister-president.

De minister-president verduidelijkt verder dat het hier om een kaderdecreet gaat, waarbij het Europese kader wordt geïmplementeerd op Vlaams niveau. Het is nodig om met een kaderdecreet te werken, omdat er flexibel moet worden ingespeeld op de economische omstandigheden en de noden van de bedrijven die daaruit voortvloeien. Er moet daarbij op worden gelet dat de regelgeving niet strenger is dan hetgeen Europa oplegt. Voor het aantrekken van investeringen naar Vlaanderen zou dat zeker negatieve gevolgen hebben. De Vlaamse Regering zal het decreet ook op een transparante manier toepassen.

Strategische ondernemingssteun zal daarbij belangrijk zijn om op het juiste moment in te spelen op kantelmomenten, zowel op het niveau van bedrijven maar vooral veel meer ook op macro-economisch niveau. Daarom moet dat soort strategische steun verbonden worden aan de strategische keuzes op het vlak van innovatie die voortvloeien uit het nieuw industrieel beleid. Men moet alles dossier per dossier bekijken. Het is niet de bedoeling daar telkens de adviesorganen bij te betrekken, want dat zou zeker niet werkzaam zijn.

De heer *Bart Van Malderen* benadrukt dat hij er niet voor pleit om de overheidssteun aan Bekaert zomaar terug te vorderen. Hij sluit zich aan bij de genuanceerde aanpak die de minister-president bepleit. De Vlaamse Regering moet dus onderzoeken of er van een terugvordering van innovatiesteun sprake kan zijn.

De spreker is tevreden dat de strategische opleidings- en investeringssteun wordt gericht op het belang van de te ondersteunen projecten voor de transformatie van de gehele Vlaamse economie. Hij pleit voor een debat in de commissie Economie over de besteding van de schaarse middelen, zodat kan worden nagegaan of die middelen inderdaad efficiënt worden ingezet en er ook een maatschappelijke return uit voortkomt.

De heer *Filip Watteuw* zegt dat de adviesraden vragen om verder bij de operationalisering van het kaderdecreet via de uitvoeringsbesluiten betrokken te worden. Het gaat dus niet om adviesverlening over concrete dossiers.

Minister-president *Kris Peeters* antwoordt hierop dat de bestaande uitvoeringsbesluiten, die gebaseerd zijn op de bepalingen van het decreet van 31 januari 2003, in een eerste fase onveranderd van kracht zullen blijven. Voorlopig moeten er geen nieuwe uitvoeringsbesluiten worden opgesteld.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Artikel 2 tot en met 5

Deze artikelen wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 7 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 6

De heer *Johan Deckmyn* merkt op dat hier met betrekking tot de uitvoering van artikel 12 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening wordt bepaald dat de Vlaamse Regering de overname in aanmerking kan nemen van een vestiging die gesloten is of die zou hebben moeten sluiten als een dergelijke overname achterwege was gebleven. Betekent dit dat de Vlaamse Regering aansprakelijk kan worden gesteld als ze een dergelijke vestiging niet zou hebben overgenomen?

Minister-president *Kris Peeters* antwoordt dat deze bepaling voorziet in een mogelijkheid en niet in een dwingende verplichting.

Dit artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 7 en 8

Deze artikelen worden zonder verdere opmerkingen aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 9

De heer *Johan Deckmyn* merkt op dat in dit artikel bepaald wordt dat ondernemingen die nog geen exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest hebben, maar die er zich toe verbinden een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest op te richten, ook in aanmerking komen voor steun. Binnen welke termijn moet die exploitatiezetel dan worden opgericht? Wordt die termijn later in een uitvoeringsbesluit vastgelegd? Wanneer krijgen zij die steun? Is dat pas op de datum van de vestiging van die exploitatiezetel of al vroeger?

Minister-president *Kris Peeters* antwoordt dat het de bedoeling is dat de overheidssteun ervoor zorgt dat een bedrijf iets realiseert in Vlaanderen en er een exploitatiezetel opricht. Hij verduidelijkt dat wanneer men een buitenlandse investeerder, die hier nog geen exploitatiezetel heeft, wil aantrekken, de Vlaamse Regering op voorstel van het Agentschap Ondernemen een ‘letter of intent’ aan de betrokken onderneming zal richten. Daarin omschrijft de Vlaamse Regering de toegezegde steun en de voorwaarden waaraan het bedrijf moet voldoen om die steun te ontvangen. Als een bedrijf ergens wil investeren, vergelijkt het de mogelijkheden en de voorwaarden die de verschillende vestigingsplaatsen bieden. Daarin spelen naast de mogelijke overheidssteun ook fiscale elementen, ontsluitingsmogelijkheden, de aanwezigheid van geschoold personeel enzovoort, mee. De steun wordt in elk geval slechts uitgekeerd als de onderneming ook effectief in Vlaanderen investeert.

Dit artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 10 tot en met 39

Deze artikelen wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 40

De heren Johan Deckmyn, Jan Penris, Frank Creyelman en Chris Janssens dienen een amendement in dat er toe strekt na het eerste lid het volgende lid in te voegen:

“In alle geval zal tot terugvordering van de steun worden overgegaan wanneer het ondersteunde bedrijf of de ondersteunde bedrijfstak buiten Vlaanderen gedelokaliseerd wordt. Er zal insgelijks tot terugvordering van de steun worden overgegaan wanneer het ondersteunde bedrijf of de ondersteunde bedrijfstak overgaat tot een vorm van collectief ontslag van alle of een deel van zijn werknemers, behoudens wanneer dit ontslag het rechtstreekse gevolg is van een openbare ramp of crisis zoals bedoeld in artikel 35.” (*Parl. St. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1411/2*).

De heer *Johan Deckmyn* verduidelijkt dat delokalisaties en collectieve ontslagen van en bij bedrijven die in het verleden overheidssteun mochten ontvangen, pijnlijk aantonen dat deze niet-terugvorderbare subsidies verloren investeringen zijn. Ook de discussie omtrent Bekaert toont aan dat er over deze materie geen duidelijkheid bestaat. Het lid stelt dat dit amendement teruggrijpt naar een amendement van de heer Jan Penris, dat bij het ontwerp van decreet van 31 januari 2003 werd ingediend (zie *Parl. St. Vl. Parl. 2001-02, nr. 1209/3*). De voorbije tien jaar zijn er volgens de heer Deckmyn weinig bijkomende garanties gekomen omtrent de goede besteding van overheidssteun door bedrijven die delokaliseren.

Minister-president *Kris Peeters* zegt dat het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de terugvordering van steun niet zal gewijzigd worden. In dat uitvoeringsbesluit is de genuanceerde aanpak, die de minister-president voorstaat, terug te vinden. Hij vindt het niet nodig om een dergelijke terugvorderingsbepaling in het kaderdecreet op te nemen.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor, 7 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 41

Dit artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

IV. STEMMING

Het ontwerp van decreet wordt ten slotte ongewijzigd aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

De commissie beslist eenparig dat er geen reflectietermijn is.

Patricia CEYSENS,
voorzitter

Johan DECKMYN,
verslaggever